

Práce je inspirována projektem Centra biblických studií: „Novozákonní apokryfy v českém překladu“ (přehled přeložených spisů: E.4). V terminologickém úvodu (A.1) se autor přimlouvá za zachování termínu „novozákonní apokryfy“ (Schneemelcher) a odmítá jeho nahrazování termínem „křesťanské apokryfy“ (Junod, Marksches). Po několika poznámkách o problematice překladu starověkého textu (A.2) přechází k šesti charakteristickým jevům apokryfní literatury a ilustruje je vždy na vybraném motivu některého apokryfu: textově-kritické problémy („svatý národ“ v první knize Sibylliných věštb: B.1); kompoziční problémy (pseudo-fókylidovské gnómy převzaté do druhé knihy Sibylliných věštb: B.2); hromadění biblických odkazů („Protivník“ v Otázkách Bartolomějových: B.3); souběh starozákonních a novozákonních motivů („pokání před smrtí“ ve Zjevení Šadrakově: B.4); biblické a liturgické souvislosti („eucharistie“ ve Skutcích Tomášových: B.5); teologické posuny za proměnami textu („přímůva za zemřelé hříšníky“ ve Zjevení Petrově: B.6). Část C obsahuje komentované překlady příslušných pasáží ze zmíněných apokryfů; ve dvou případech (Sibylliny věštby I–II a VI–VIII; Otázky Bartolomějovy) se jedná o první překlad do češtiny.